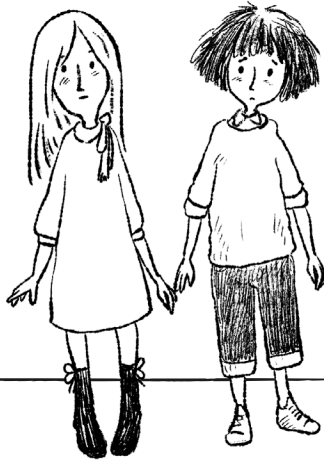

เกาะแห่งเวลาที่เสียไป

ซิลวานา กันดอล์ฟ เขียน
นันทวรรณ ชาญประเสริฐ แปล
นันทวัน วาตะ วาดภาพประกอบ

อ่านฉิทาลี

L'isola del tempo perso

Copyright © 1997 Adriano Salani Editore S.r.l.

Gruppo editoriale Mauri SPagnol, Milano

This edition published by arrangement with Grandi & Associati*

Thai translation copyright © 2020, Nuntawan Chanprasert

เกาะแห่งเวลาที่เสียไป

ซิลวานา กันดอลฟี **เขียน**

นันทวรรณ ชาณุประเสริฐ **แปล**

จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์อ่านอิตาลี, กรุงเทพฯ, กุมภาพันธ์ 2563

www.readingitaly.it E-mail: info@readingitaly.it

Facebook/Twitter/Instagram: ReadingItaly

นันทวรรณ ชาณุประเสริฐ **บรรณาธิการบริหาร**

ชฎารัตน์ วิลัยพล **บรรณาธิการจัดการ**

มีนาภา โมไ নয়พงค์ **ผู้ช่วยบรรณาธิการจัดการ**

นันทวัน วาดะ **วาดภาพปกและภาพประกอบ**

เฉลิมพันธุ์ ปัญจมาพิรมย์ **ออกแบบปกและรูปเล่ม**

วิญญู กุภาสิงห์ **พิสูจน์อักษร**

Giancarlo Palandri **ที่ปรึกษา**

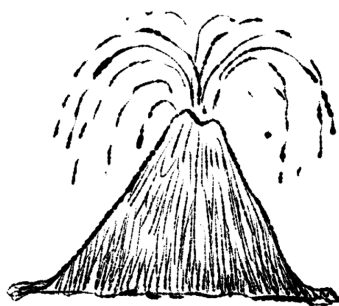
พิมพ์ที่ : บริษัทภาพพิมพ์ จำกัด

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทเคล็ดไทย จำกัด

ISBN 978-616-93487-1-9

ราคา 270 บาท

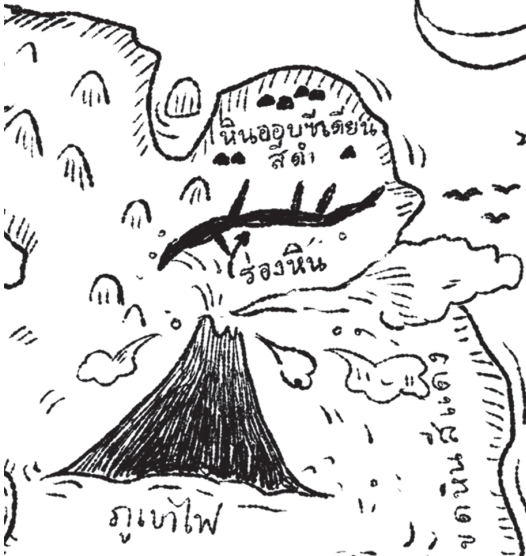
เกาะแห่งเวลา
ที่เสียไป

หมายเหตุผู้แปล

คำกริยา *perdere* ที่อยู่ในชื่อเรื่องและเป็นคำหลักของหนังสือเล่มนี้ แปลได้ทั้ง สูญหาย สูญเสีย และหลงทาง ขึ้นอยู่กับบริบทเมื่อใช้กับเวลา อาจแปลว่า เวลาที่เสียไปโดยเปล่าประโยชน์ หรือ เวลาที่เราปล่อยทิ้งไป

๕

ก้อนเมฆ

ดวง
จันทร์

แคมป์
ของเต๊นท์

หน้าผา
ต้นไม้
น้ำตก

หน้าผา
↓

แต่ทุกคนที่ไม่ใช่ของทิ้ง
แต่ปล่อยเวลาทิ้งอย่างยอดเยี่ยม

ข้าพเจ้าโหยหาศิลปะแห่งการอยู่เฉย ๆ

เฮอริมานน์ เฮสเส

จริงอย่างไม่ต้องสงสัยว่าคนเราควรอยู่เฉย ๆ ให้มากในวัยเยาว์

อาร์.แอล. สตีเฟนสัน

หลักการศึกษายิ่งใหญ่ที่สุด สำคัญที่สุด มีประโยชน์ที่สุด
คืออะไรนะหรือ ไม่ใช่การใช้เวลาให้เกิดประโยชน์
แต่เป็นการปล่อยเวลาทิ้งไป

มอง ฌาคส์ รูสโซ

(จากที่จูเลียตไว้ในสมุด)

สารบัญ

ถ้อยแถลงของบรรณาธิการ	15
เหมืองแร่	18
หลงทาง!	29
ภูเขาไฟ	35
เด็ก ๆ	47
ที่ซ่อน	53
นักโทษ	64
ดาเนียล	74
แคมป์	83
รูปปั้นยักษ์	91
ศาสตราจารย์	104
กระท่อม	120
เวลาดำ	128
เม่น	137

แถบผ้าแดง	144
ม้า	152
อันตราย	157
ปืนผา	164
อาเรียนนา	175
น้ำวน	187
ความหวัง	201
ภารกิจ	210
ความลับ	221
เตรียมการ	234
พิธีกรรม	245
ที่บ้าน	258
ความลับอีกเรื่องหนึ่ง	267
บทส่งท้าย	281

ถ้อยแถลงของบรรณาธิการ

การหายไปของนักเขียนเมื่อปลายเดือนสิงหาคมเป็นเรื่องลึกลับที่ยังไม่คลี่คลาย

ในกระท่อมที่เธอไปเช่าอยู่ช่วงฤดูร้อน เจ้าหน้าที่ตำรวจพบนวนิยายพิมพ์ด้วยพิมพ์ดีดวางอยู่ข้างๆ กองจดหมายที่ยังไม่ได้ส่งเมื่ออ่านจดหมายเหล่านั้นจึงรู้ว่า เธอไปเดินเล่นในป่า หลังจากออกตามหาเป็นเวลานาน ก็พบเบ้าของเธอในที่โล่งเปลี่ยวแห่งหนึ่ง เสรียงอาหารยังเต็มเป็

ข้าพเจ้ารบกวนให้เจ้าหน้าที่ตำรวจส่งต้นฉบับนวนิยายมาให้ข้าพเจ้าเพื่อจะได้ตีพิมพ์ และเห็นควรให้พิมพ์จดหมายเหล่านั้นแทรกด้วย

15 มิถุนายน

สวัสดีจะจูเลีย

จำที่ฉันบอกเธอเมื่อเราพบกันครั้งสุดท้ายได้ไหม ไม่นานก่อนที่เธอจะออกเดินทางไปญี่ปุ่นนะ ฉันบอกเธอว่าฉันตัดสินใจเขียนนวนิยายเกี่ยวกับเหตุการณ์เหลือเชื่อครั้งที่เกิดกับเธอตอนเด็ก ฉันไม่ได้พูดเล่นนะ อยากรลงมือทันที เลยย้ายมาอยู่ท่ามกลางภูเขาโดดเดี่ยวนี้เพื่อจะได้เขียนอย่างสงบ

ฉันจะเคารพสิ่งที่เธอเรียกว่า “ความทรงจำบนเกาะ” แม้จะเห็นว่ามันแสนวิเศษจนเกินจริงไปหน่อย เธอเองก็รู้นี้ แต่ความเห็นของฉันไม่มีผลอะไรหรอกนะ เพราะเรื่องของเธอสวยที่สุด

อย่างไรก็ตาม ตอนเขียนฉันคงใส่อะไรตามใจบ้าง (นักเขียนเขาทำอย่างนั้นทุกคนแหละ!) ก็ประเภทจุดเล็กจุดน้อย รายละเอียดตรงนี้นิด ตรงนั้นหน่อย เช่นว่า ฉันจะย้ายเหตุการณ์ของเธอมาอยู่ในยุคสมัยของเรา เพื่อให้มันดูเป็นปัจจุบันขึ้นมาหน่อยในสายตาของผู้อ่าน แตกต่างจากเดิมน้อยมาก เธอไม่ต้องห่วงนะ เรื่องของเธอออกมาดีแน่

ฉันมาเช่ากระท่อมกลางป่าหลังหนึ่ง ห่างจากหมู่บ้านสองกิโลเมตรพอดี เหนื่อยอดไม้มองเห็นภูเขาทอดไกลสุดสายตายอดเขาที่อยู่ไกล ๆ เปล่งแสงสีขาวยังเป็นประกายของหิมะ แม้ว่าตอนนี้จะเป็นกลางเดือนมิถุนายนแล้วก็ตาม

บ้านน้อยของฉันเป็นบ้านไม้ มีเพียงสองห้องเท่านั้น แต่มองจากหน้าต่างฉันเห็นลูกกวางตัวหนึ่งแล้วนะ มันอยู่บนทุ่งหญ้า

ข้างกระท่อม

ไม่มีโทรศัพท์ ดีเหมือนกัน ความโดดเดี่ยวช่วยให้มีสมาธิ
ฉันหาจักรยานมาได้คันหนึ่ง เอาไว้ขี่ลงเขาไปจ่ายตลาด
ในหมู่บ้าน ฉันวางเครื่องพิมพ์ดีดบนโต๊ะเรียนเก่า ๆ เจ้าของกระท่อม
ซึ่งเป็นชาวบ้านท่าทางใจดี สัญญาว่าจะนำไข่สดมาให้ฉันทุกเช้า

ผ่านไปหนึ่งวันแล้ว

หลังจากเริ่มเขียนเป็นบุรุษที่สาม (จูเลียพูด จูเลียเข้ามา...)
ฉันสังเกตเห็นว่าลีลาการเขียนออกมาแข็ง ๆ ไม่เป็นธรรมชาติ ฉัน
ฉีกทิ้งหมดเลย แล้วลองเขียนเป็นบุรุษที่หนึ่ง ปรากฏว่าสิ้นไหลทันที
ให้ตัวเองเป็นเธอนี่ฉันชอบมากเลยละ เข้าถึงตัวละครได้ดีขึ้น

อีกอย่าง เมื่อเราโตเป็นผู้ใหญ่ วัยเด็กกลายเป็นสถานที่
ลึกลับเหลือเกิน เธอก็รู้ว่าฉันจำวัยเด็กของตัวเองไม่ได้เลย ว่ากันว่า
เหตุการณ์เช่นนี้บางครั้งก็เกิดขึ้นกับเด็กที่มีคนรับไปอุปการะ ในการ
เขียนเป็นบุรุษที่หนึ่งคงเหมือนเอาตัวฉันไปใส่ในวัยเด็กของเธอ
อะไรทำนองนั้นมัง

ฉันส่งจดหมายฉบับนี้ไปให้เธอไม่ได้เพราะเธอไม่ได้
ให้ที่อยู่ไว้ แต่ไม่เป็นไร แล้วเธอจะได้อ่านเมื่อกลับมา

รักมาก

ซ.

เหมืองแร่

ฉันเกิดเดือนมิถุนายน ฉะนั้นเรื่องราวสุดยอหดทั้งหลาย จึงเกิดขึ้นกับฉันในเดือนมิถุนายน เป็นอย่างนี้จริงๆ คงเป็นกฎธรรมชาติแน่ๆ

อาเรียนนาก็เกิดเดือนมิถุนายนเหมือนกัน เรื่องราวสุดยอหดทั้งหลายจึงเกิดกับเธอในเดือนมิถุนายน แต่เธอคงบอกว่า “น่ารัก” ไม่ใช่สุดยอหด อาเรียนนาไม่ใช่หนักคิด ฉันสิเป็นหนักคิด

เรื่องราวในเหมืองแร่ซึ่งเกี่ยวข้องกับเราทั้งสองคน เริ่มขึ้นในวันที่อากาศร้อนวันหนึ่งของเดือนมิถุนายนพอดีบพอดี

เช้าวันนั้น ฉันจำได้ว่ามีเหมืองใต้รักแร้ กลิ่นหญ้า ฝุ่น และโดยเฉพาะอย่างยิ่งแสงแดด ทะลุลูกกะตาพุ่งตรงไปถึงสมอง ทำให้สมองแตกเปรี๊ยะๆ อย่างน่าเพลิดเพลิน

ตอนเข้าไปในเหมืองแร่กับเพื่อนร่วมชั้นเรียน ฉันตกใจ

เมื่อเจอกับสิ่งที่ตรงกันข้าม คือเมื่อมาจากที่ที่มีแดด อุโมงค์เหล่านั้นดูเย็นเยือกเหมือนห้องแช่แข็งในสถานเก็บศพ แล้วก็มืดเหมือน... เหมือน...

เหมือนอะไร

ยากจะหาคำเปรียบเทียบได้เหมาะเจาะ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คำที่ทำให้เราขนพองสยองเกล้า

ในเมืองแร่มืดทึบและเป็นหมอกมัว แสงสลัวจากหลอดไฟ ยิ่งทำให้ความมืดนั้นดูหนาขึ้นไปอีก ได้กลิ่นราและกลิ่นหิน

มัสซิโม ครูประจักษ์ชั้นประถม 5 ซี หยุดอยู่ตรงทางแยกแรก เพื่อชี้ให้เราดูสิ่งที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นคอกลา

“น่าสงสารเจ้าสัตว์พวกนั้น กินนอนใต้ดิน ทำงานวันละแปดชั่วโมง ลากรถบรรทุกแร่ พวกเธอรู้ไหมว่าเมื่อลาเข้ามาอยู่ในเหมืองแร่แล้ว จะไม่มีวันได้ออกไปถ้ายังมีชีวิตอยู่”

ขณะเกิดเสียง “โอ!” แสดงความขุ่นเคืองและสยองขวัญ ดังหึ่งในหมู่พวกเรา ฉันก็รู้สึกว่ามีคนจับแขน ไม่จำเป็นต้องหันไปก็รู้ว่านิ้วเย็น ๆ ที่กำข้อศอกฉันอยู่เป็นของใคร

“เธอได้ยินมั๊ย” อาเรียนนากระซิบกระซาบ “น่าสยดสยองเนอะ”

“เธอหาฉันเจอได้อย่างไร รู้ได้ไงว่าฉันอยู่ที่นี่”

“นี่จูลีเย! ก็เมื่อวานนี่เธอเล่าให้ฉันฟังเองเรื่องมาชมเหมืองแร่ จำไม่ได้หรือ”

“แล้วเธอมาทำอะไรที่นี่ ทำไมไม่ไป...”

“โรงเรียนฉันปิดเทอมแล้ว ฉันเลยตัดสินใจมาพบเธอ

เข้ามาได้ง่าย ๆ เลยละ”

“น่าสงสารพวกเขา” ฉันพึมพำ “แต่ลองคิดถึงพวกเด็ก ๆ สิ พวกเขาก็ทำงานได้ดินเหมือนกันนะ”

“แต่ว่าลาตาย!”

“เด็ก ๆ ก็ตาย เป็นวัณโรคตาย”

“สำหรับลาแย่กว่า แย่กว่ามาก มาก และมาก” อาเรียนนา ใช้เล็บจิกข้อศอกฉัน

ป่วยการจะต่อปากต่อคำกับอาเรียนนาถ้ามีเรื่องสัตว์เข้ามาเกี่ยวข้อง

“นี่ ตรงนั้นนะ จูเลีย! ถ้ามันแต่คุย พรุ่งนี้จะเขียนรายงานการสำรวจได้ยังไง”

ครูมัสสิโมเป็นคนใจดีพอสมควร แต่ไม่ชอบให้ใครคุยกัน เวลาครูพูด ส่วนฉันกับอาเรียนนา เป็นไปไม่ได้เลยที่อยู่ใกล้กันแล้วไม่คุยกัน เหมือนเข้าโรงหนังกับกล่องปิออปคอร์นแล้วไม่แกะกล่อง หรือไม่ก็มีบัตรชุดชิงโชคอยู่ในมือแล้วไม่ชุด หรือไม่ก็เป็นนกแต่ไม่บิน อาจด้วยเหตุนี้กระมัง ส่วนใหญ่เราจึงนัดเจอกันตามลำพังนอกบ้าน ฉันจำไม่ได้แม้กระทั่งว่าเราเคยพบกันต่อหน้าผู้ใหญ่หรือเปล่า สำหรับฉันกับอาเรียนนา การอยู่ด้วยกันเป็นรูปแบบอันควรของชีวิตเพียงรูปแบบเดียวบนโลก พวกผู้ใหญ่ไม่เข้าใจเรื่องทำนองนี้

ครูมัสสิโมกลับไปชมเหมือนแรตต่อ เดินไปสองสามเมตร ก็หยุดอธิบายให้เราฟังว่า รุกลม ๆ ในผนังที่เหมือนเนยแข็งกรุแยร์เหล่านั้นคืออะไร พูดเรื่อยเจื้อยอยู่ห้านาที แล้วก็ไปต่อ

หลังจากนั้นไม่กี่ก้าวก็หยุดอีกครั้ง ตอนนั้นครูดูคล้ายแม่ไก่

ที่ถูกกลมล้อมด้วยลูกตัวเล็ก ๆ ฉันเดินรั้งท้าย โดยมีอาเรียนนาคอยตามแจ

“พวกเธอเห็นหินแวววาวเหล่านั้นไหม นี่เป็นตัวอย่างหินที่จะนำไปไว้ในห้องทดลองให้วิศวกรวัดเปอร์เซ็นต์ของเหล็ก”

ใครกันจะมาสนใจวิธีถลุงโลหะด้วยค่าอย่างเหล็ก ถ้าในหินมีนิลหรือทับทิมซุกซ่อนอยู่ยังจะพอเข้าใจ

ฉันกับอาเรียนนามองตากัน แล้วจับมือกันถอยออกมาสองสามก้าว ออกจากจากเพื่อน ๆ อย่างเงียบเชียบ ไปอีกสองสามเมตรก็มาอยู่บริเวณหินที่มีรูกลม ๆ เราหวังว่าจะเจอเพชรสักสองสามเม็ดที่คนอื่นไม่ทันสังเกต

“ไม่เห็นมีอะไรสองประกายเลย” ฉันพิมพ์

“หินมีค่ามัน เราต้องทำความสะอาดก่อน มันถึงจะเปล่งประกาย” อาเรียนนาบอก

“ฉันรู้ว่า แต่นี่เธอเป็นอะไร”

อาเรียนนาส่งเสียงร้องเบา ๆ แล้วหมอบลงกับพื้น “ลูกค่างาว! คูสิ!”

ฉันก้มลงดู รู้สึกอยากรู้อยากเห็นนิด ๆ “โธ่! มันยังมีชีวิตอยู่!” ฉันร้องเสียงแหลม

อาเรียนนาประคองเจ้าสัตว์น้อยไว้ในอุ้งมือแล้วลุกขึ้น “โธ เบบี! มันร่วงลงมาจากโพรงของมันนะ”

“ค่างาวไม่ได้ทำรังหรือหรือ”

“เธอไม่รู้เรื่องสัตว์เอาเสียเลย ค่างาวอยู่ในโพรงตามรอยแยกของผนัง ไม่ได้เป็นนกสักหน่อย”

“แล้วเธอรู้ได้ไงว่ามันเป็นเบบี๋ ไม่ใช่คางคาวผู้ใหญ่ตัวแคะ”

“ตัวนุ่มนี่มือออกอย่างนี้! คงเพิ่งเกิด”

“ไหนขอดูหน่อยสิ”

อาเรียนนาแเง้มมือออกให้ฉันดูสิ่งเล็กๆ ที่น่าสงสารนั้น ตัวมันสีชมพู ไม่มีขน ผิวหนังย่นโปร่งใส หนึ่งตาสั้น “เราต้องพามันไปหาพ่อแม่ของมัน โธเจ้าตัวน้อย คงกลัวมากสินะ”

ฉันยื่นนิ้วออกไปลูบสิ่งเล็กๆ สกปรกนั้นพอเบาๆ “ไปบอกครูมัสนีโมกันเถอะ”

แต่ในระหว่างนั้นครูมัสนีโมหายไปแล้วพร้อมกับนักเรียนทั้งชั้น ครูต่อมาได้ยินเสียงครูพูดดังไกลออกไปในอุโมงค์ เลยทางโค้งไป ครูหยุดสอนหน้าหินที่มีแร่เหล็กอีกครั้ง

“ครูอาจบอกให้เราโยนมันทิ้งก็ได้นะ” อาเรียนนากระซิบกระซาบอย่างเป็นกังวล “เราค่อยตามไปที่หลังไม้ดีกว่าเหอ ตอนนี้ไปหาพ่อแม่ของมันก่อน”

ฉันเห็นด้วย ไปอยู่กันตามลำพังสองคน ไกลจากการสอน น่าเบื่อหน่าย ฉันว่าเป็นความคิดที่เยี่ยมยอดที่สุดของเข้าวันนั้น

เราเดินไปตามอุโมงค์จนถึงทางแยกที่ผ่านเมื่อครู่นี้กับคนอื่น ๆ ไม่มีใครตะโกนตามหลัง ไม่มีใครตามเรามา

“น่าจะอยู่ทางนี้” อาเรียนนาพูด “ในอุโมงค์ไม่มีหลอดไฟ”

“เธอรู้ได้ไง อาเรียนนา”

“ก็เธอไม่เห็นเหอ”

“เห็นอะไร”

“มันซุกอ สงสัยจะได้กลิ่น”

“เธอพกไฟฉายมาด้วยหรือเปล่า” ฉันทถาม

“พกมา”

ฉันยังไม่มีโอกาสได้ใช้ไฟฉายที่พกมา ไม่มีความจำเป็นความจริงพื้นที่ส่วนใหญ่ของเหมืองแร่เก่านี้ได้แปรสภาพเป็นพิพิธภัณฑสถานสะกดกสบาย การเยี่ยมชมแบบมีผู้นำทางจะไปแต่ในอุโมงค์หลัก ๆ ที่มีแสงไฟส่องสว่างและอากาศถ่ายเท ซึ่งไม่มีอันตราย เป็นธรรมดาว่าพวกเราเด็ก ๆ ได้รับความสั่งห้ามไม่ให้แยกออกจากกลุ่ม

เราเปิดไฟฉาย

“เรารู้หรือเปล่าว่าฉี่ของค้างคาวเนี่ยทำให้ถึงตายได้ ระวังอย่าให้มันโดนมือนะ!” ฉันพูดพลางชายตามองเจ้าสัตว์น้อย

อาเรียนนาฉายไฟส่องเจ้าสัตว์น้อยน่ารังเกียจนั้น แล้วยิ้มอย่างปรานี ฉันรู้เลยว่าเธอจะไม่ยอมถอยจนกว่าจะนำเจ้าตัวเล็กไปส่งพ่อแม่ของมันได้สำเร็จ

เดินไปได้ไม่กี่ก้าว ความมืดก็ห่อคลุมพวกเราเหมือนผ้าห่มเปียก ความมืดตามด้วยความเงิบ เป็นความเงิบที่หนาและแน่น แล้วก็ขึ้นด้วย

เราเดินเคียงข้างกันไป ในความมืดที่ปกคลุมเรานั้น แสงจากไฟฉายสร้างวงกลมสีเหลืองสองวง ส่องสว่างเฉพาะจุดเล็กๆ บนหินคนแรกที่ได้กลิ่นเหม็นคือฉัน เหม็นเปรี้ยวจนจุกคอ

“อุแหวะ!” ฉันอุทานพร้อมกับใช้สองนิ้วบีบจมูกอย่างตัจจริต อุแหวะ แรงกว่า อี้ ก็ือบเหมือนจะอ้วก ฉะนั้นถ้ามีอะไรน่าขยะแขยงให้เห็น ฉันจะไม่พูดเลยว่า อี้ แต่จะพูดว่า อุแหวะ

“มันอยู่แถวนี้ เราเข้ามาใกล้แล้ว” อาเรียนนาหยุดเดิน

ไม่กี่เมตรเบื้องหน้า อูโม่ก์แยกออกเป็นสามเส้นทาง

“ทางนี้” อาเรียนนาชี้บอกฉัน ทำทางเธอมั่นใจขึ้นเรื่อย ๆ “เดินไปตามรางรถไฟนี่กัน” เธอกอบค้ำคาวน้อยไว้ในสองมือซึ่งยื่นออกไปข้างหน้า รอให้มันส่งเสียงร้องหรือไม่กี่ชุกเมื่อเห็นเพื่อนร่วมเผ่าพันธุ์ของมัน

“นี่เรากำลังเดินลงเนินนะ” ฉันเอ่ยขึ้นหลังจากนั้นครู่หนึ่ง “อ้อ”

“เราเดินลงเนินมาไกลทีเดียวแหละ”

“ไม่น่าจะอยู่ไกลมาก ตรงนี้มีอีกอูโม่ก์หนึ่ง”

“แต่มันแคบสุด ๆ เลยนะ!”

“จูเลีย เธอจะรออยู่ตรงนี้ก็ได้นะ”

“ฉันไม่ได้พูดว่าไม่อยากเข้าไปสักหน่อย พูดแค่ว่ามันแคบ”

“เธอได้กลิ่นหรือเปล่า”

“ยิ่งกว่าท่อน้ำประปาเสียอีก”

ตอนนี้เราเดินตามหลังกัน เดินไปสะดุดไป ไฟฉายส่องพื้น ดินตรงนั้นเหลวและเหนียวเหนอะหนะ รางรถไฟหายไปใต้โคลนตม ทันใดนั้น เจ้าค้ำคาวน้อยส่งเสียงร้องกึ่งฮัดเซี้ยกึ่งอึดและดันอยู่ในมือของอาเรียนนา

“เราคงมาถึงแล้ว!”

วินาทีนั้นเอง เราได้ยินเสียงพวกมัน เป็นเสียงกรีดร้องระเบ็งเซ็งแซ่ พวกเราเร่งฝีเท้า เสียงดังแรงขึ้น ในอากาศมีแต่เสียงสวบแก้วหน้ากัว้ว ฉันหยุดเดินพลางเอามืออุดหู

อาเรียนนาดึงแขนฉัน “น่า อีกชนิดเดียวเท่านั้น!”

ฉันปล่อยให้อาเรียนนาหลุดลากไป มือยังอุดหู ฉันยังไม่บอกอาเรียนนาว่า ในความเห็นของฉัน การผจญภัยน่าจะถือว่าสิ้นสุดแล้ว

ฉับพลันอุโมงค์ก็กว้างออก ระเบะระเกะด้วยเครื่องไม้เครื่องมือ รถลากเหล็กขึ้นสนิมและรางรถไฟ เราคงมาโผล่ในโกดังเก่า

ฉันรู้สึกว่ามีลมเย็นเยียบพัดมาสัมผัสผิพหน้า ไม่ใช่อากาศเย็นสดชื่นจากภายนอก แต่เกิดจากค้างคาวนับพันๆ ตัวกระพือปีก พวกมันบินพริบขึ้นเมื่อเห็นเราสองคน และขณะนี้กำลังบินเข้ามาเหมือนต้องการจะไล่กลับ ฉันเห็นพวกมันทิ้งตัวจากทำห้อยหัวติดเพดานเพื่อพุ่งใส่พวกเรา

“เยอะจัง!” ต่อให้ฉันผันร้ายสุดชีวิต ก็ไม่มีทางนึกจินตนาการ

คังคาวได้มากมายขนาดนี้

อาเรียนนาเดินหน้าเข้าไปท่ามกลางปึกค้ำๆ ที่กำลังกระพือ
เหล่านั้น “จริงด้วย เยอะจัง!” ท่าทางเธอตื่นเต้น

“วางมันลงพื้นแล้วไปกันเถอะ”

อาเรียนนาค่อยๆ วางเจ้าคังคาวน้อยลงบนพื้น แล้วหยุด
อยู่ห่างจากมันประมาณหนึ่งเมตร

“ไปกันเถอะ!”

“ฉันอยากดูว่าพวกมันจะมารับเจ้าตัวน้อยไปหรือเปล่า”

“ไม่มาหรอกถ้าเธอยังยืนอยู่ตรงนั้น” ฉันทัดแกว่งแขน
เพื่อกันคังคาวไว้ห่างๆ

อาเรียนนารถอยหลังมาหนึ่งก้าวแล้วดับไฟฉาย “ดับไฟฉาย
ของเธอด้วย” เธอบอก

“ไม่”

“แต่เธอทำให้พวกมันตกใจนะ”

“ไปจากที่นี่กันเถอะ จะได้ไม่มีใครตกใจ”

“ฉันจะรออยู่ที่นี้”

พวกเรายืนเลลอลหลายอยู่ในความมืด โอบล้อมด้วยเสียงร้อง
อึงมี

“ฉันจะกลับละนะ” ฉันทบอ “ฉันทนไม่ไหวแล้ว”

“ไปสิ เต๋ียวฉันตามไป”

ฉันน้อยใจ ก็ฉันมั่นใจสุดๆ ว่าอาเรียนนาจะไม่หยุดอยู่ใน
สถานที่น่าขยะแขยงนั้นแม้เพียงเศษหนึ่งส่วนล้านวินาทีหากไม่มี
ฉันอยู่ด้วย

แล้วที่นี้จะเอาอย่างไรล่ะ ฉันไม่อยากเดินกลับคนเดียวเลย
แต่ก็พูดออกไปแล้วจะทำอย่างไรได้

“หวัّتดีนะถ้างั้น”

“หวัّتดี” อาเรียนนาพูดเบาๆ เพื่อจะได้ไม่รบกวนค้างคา
เธอยืนตัวตรงถือไฟฉายซึ่งดับอยู่ ผมบลอนด์ยาวมีแสงจากไฟฉาย
ของฉันท่องสว่าง ไล่ล่่มอบบาง ขาวๆ

ฉันทรีๆ รอๆ สายตาจับอยู่ที่เธอ คิดว่าถ้าฉันมีท่าทาง
ล่องลอยแบบเธอก็คงดี ล่องลอยเหมือนเจ้าหญิงถูกเนรเทศ

อาเรียนนาไม่ได้เรียนในโรงเรียนเดียวกันกับฉัน เรามัก
เจอกันบนถนน หรือในจัตุรัส หรือหน้ากระจกร้านค้า ทุกครั้งเหมือน
เป็นเหตุบังเอิญ ฉันไม่รู้แม้กระทั่งว่าเธออาศัยอยู่ที่ไหน รู้แต่เพียง
ว่าพ่อแม่ของเธอเสียชีวิตเมื่อเธอยังเล็กมาก ฉันสงสัยว่าเธอคงอยู่
ไม่เป็นที่ ถูกโยนไปให้ญาติรวๆ คนนี้บ้างคนโน้นบ้าง เธอสวยเสมอ
ผมเฟิงสระ ชูตรีดมาหมาดๆ เสื้อผ้าเธอดี! วันนั้นก็เหมือนกัน
เธอมาพบฉันในเมืองแร่ แต่แต่งองค์เหมือนจะไปงานวันเกิดใคร
อย่างนั้นแหละ หรือเธออาจเป็นเจ้าหญิงจริงๆ

สุดท้ายฉันก็หันหลังเพื่อกลับไปหาคนอื่นๆ เดินไปก็
เดือดปุดๆ ตกอยู่ในวงจรัจจนจำไม่ได้ว่ามีรางรถไฟอยู่ใต้โคลน
ก็เลยสะดุดเข้าไป

โธ่เอ๊ย! อาเรียนนาไม่ใช่เจ้าหญิงอะไรสักกะหน้อย ก็แค้ยัง
บ้าสัตว์ การได้เป็นเพื่อนกับเธอไม่เห็นจะมีอะไรเลิตรงไหน
เธอมันตัวกว่นประสากระดับจักรวาล

18 มิถุนายน

สวัสดีจ๊ะจูเลีย

บ่ายวันนี้ หลังจากในที่สุดก็จบบทแรก ซึ่งเธอกับอาเรียนนา
หลงทางอยู่ในเหมืองแร่ ฉันไปเดินเล่นในป่าแถวๆ นี้ ได้ต้นไม้
มีมอสขึ้นใหม่ และมีลูกบลูเบอร์รี่อยู่ทั่วไปหมด ฉันเก็บอยู่กว่า
หนึ่งชั่วโมง เลือกลูกสุกๆ เสื้อผ้าฉันเปื้อนหมดเลย

อยากให้เธอมาอยู่ที่นี่จัง จะได้บอกรายละเอียดมากมาย
ที่ฉันไม่รู้ ภูเขาเหล่านี้เธอก็คงชอบมาก พนันได้เลยว่าที่โตเกียว
คนไม่รู้เสียด้วยซ้ำว่าบลูเบอร์รี่คืออะไร วิชา ‘หลักจริยธรรมแห่ง
การอยู่เฉยๆ เมื่อปรับใช้กับโลกปัจจุบัน’ ที่เธอสอนในมหาวิทยาลัย
เป็นอย่างไรบ้าง ฉันนึกไม่ถึงว่าพวกเขาจะยอมให้เธอสอนวิชานี้
นักศึกษาญี่ปุ่นมีปฏิกิริยาอย่างไรบ้างล่ะ

รัก

ซ.

หลงทาง!

ฉันเดินอยู่คนเดียว จู่ๆ ก็รู้สึกกลัวความเงิบและความมืดอันเยือกเย็นนั้น ฉันออกวิ่งตามแสงจากไฟฉายที่ส่ายไปมาอยู่ข้างหน้า อยากกลับไปอยู่กับเพื่อนๆ ในชั้นเหลือเกินแล้ว

ถึงกระนั้น ขณะห่างจากอาคารเรียนมาเรื่อยๆ ความว่าวุ่นใจกลับเพิ่มขึ้น ฉันทิ้งเธอไว้ในสถานที่น่าสยดสยอง แล้วถ้าเกิดเธอเป็นอะไรขึ้นมาล่ะ ฉันชะลอฝีเท้าลงกระทั่งหยุด ถือไฟฉายส่องพื้น ถอนหายใจเฮือกใหญ่เพื่อสงบสติอารมณ์

ฉันคิดใคร่ครวญ อาคารเรียนแตกต่างจากฉัน ไม่ใช่ความผิดของเธอที่ฉันไหลล้ากว้างเหมือนนกว่ายน้ำแต่เธอไม่ หรือที่เธอตัวบอบบางจนเหมือนทำด้วยแสงกับอากาศ แต่ตัวฉันเป็นไขมันและกล้ามเนื้อ หัวใจดวงน้อยของเธออ่อนโยน เธอเป็นอย่างนี้มาตั้งแต่เกิด ส่วนฉันมันพวกขวางโลก

ฉันถอยหลัง แล้วออกวิ่งไปในอุโมงค์ที่เพิ่งผ่านมา มุ่งหน้า
สู่ถ้ำค้างคาว

ฉันได้ยินเสียงร้องอืด ๆ ดังอื้ออึงตั้งแต่ยังไม่ถึง ฉัน
วิ่ง วิ่ง พลังร้องตะโกนเรียกอาเรียนนา เสียงต่าง ๆ ผิดเพี้ยนไป
เมื่อกระทบผนังอุโมงค์ เสียงฉันดังกังวานจนคล้ายเสียงร้องของ
ค้างคาว

เมื่อถึงโกดังเก็บตุรกีไฟ ลมจากปีกกระพือพริบ ๆ ปะทะ
ใบหน้าฉันอีกครั้งเหมือนถูกตบด้วยฝ่ามือเย็นเยือก

“อาเรียนนา!” ฉันตะโกนพลังเอามือข้างที่ว่างกุมหัว
อีกข้างถือไฟฉายแกลงไปมาเพื่อกันเจ้านกเงือกกลืนน้ำกลั่น
ให้ออกไปห่าง ๆ ฉันกลัวว่าพวกมันจะไชเข้ามาในสันผม

“อาเรียนนา” ฉันเรียกอีก เสียงอ่อยลง ส่งไฟไปกลาง
โกดัง

ไม่มีอาเรียนนาอยู่ตรงที่ฉันตั้งเธอไว้

ฉันส่ายไฟฉายเพื่อสำรวจพื้นที่ให้ทั่ว ๆ เท่าที่แสงไฟจะ
เอื้ออำนวย เจ้าค้างคาวน้อยตัวนั้นอยู่ในไหนนะ พวกมันมีจำนวน
มากเหลือเกิน ฉันคงมองไม่ออกหรือว่ามันคือตัวไหนในฝูงสัตว์
ผิวดำนั้น แต่สิ่งที่ฉันหาไม่ใช่ค้างคาว

“อาเรียนนา! อาเรียนนา! เลิกล้อเล่นได้แล้ว!”

เงียบ

รสเปรี้ยว ๆ ขย่อนขึ้นคอฉัน

เป็นไปได้อย่างไรที่ฉันไม่เจอเธอตอนเธอเดินกลับ โกดัง
ก็ไม่มีทางออกทางอื่น

ฉันต้องกลับออกไปเหมือนกัน เดี่ยวนี้เลย อาจเจอเธอ
เธอกองแอบอยู่ในมุมเล็ก ๆ เพื่อล้อเล่น และฉันก็ผ่านหน้าเธอมา
โดยไม่สังเกตเห็น

ฉันกลับออกมาได้ครึ่งทาง แล้วก็สังเกตเห็นอุโมงค์ด้านข้าง
ทำไมก่อนหน้านี้ฉันถึงไม่เห็นล่ะ อาเรียนนาคงหลงเข้าไปขณะพยายาม
ตามหากลุ่มนักเรียน นี่เป็นเหตุผลเดียวที่อธิบายได้

ฉันจึงลอดเข้าไปในอีกอุโมงค์หนึ่งนั่น และร้องเรียกเธอ
ต่อไปเรื่อย ๆ มีดอะไอย่างนี้ อุโมงค์ก็ยาวไม่มีที่สิ้นสุด

ฉันเร่งฝีเท้า ยังเรียกเธอต่อไป หากไม่นับเสียงฉัน ก็ถือ
ว่าเงียบสนิท แม้แต่เสียงคางคกร้องก็ไม่ได้ยินแล้ว

ฉันฉายไฟขึ้นข้างบนโดยตั้งใจ สังเกตเห็นว่าเพดานอุโมงค์
ไม่มีคานไม้หรือเหล็กค้ำเหมือนบริเวณอื่นๆ

นี่ถ้าจู่ ๆ เพดานโค้งของอุโมงค์เกิดทรุด แล้วดินเป็นต้น ๆ
ถล่มลงมาทับฉันล่ะ

คงถูกฝังทั้งเป็น!

ดีมากนะจุลैया! เธอเรียกหาภัยพิบัติ คอยดูสิ มันจะ
กระหน้าเธอเข้าให้ มันตั้งท่ารออยู่แล้ว นี่ก็เป็นกฎธรรมชาติอีก
ข้อหนึ่งเหมือนกัน

ฉันตัดสินใจย้อนกลับ อาเรียนนาอาจตามไปทันคนอื่น ๆ
แล้วก็ได้ขณะที่ฉันมัวแต่เสียงชีวิตหาเธออยู่ที่นี่ และถ้าเกิดเธอ
หายไปจริง ๆ ฉันก็จะบอกให้ครูมัสสิโมจัดคณะออกค้นหา

ครั้นเห็นสายน้ำเล็ก ๆ สีคล้ำไหลอยู่ด้านข้างอุโมงค์ ฉันก็
ตระหนักว่ามีอะไรบางอย่างผิดปกติ แม่น้ำน้อยใต้ดินนั้นไหลออกมา

จากไหนกัน ก่อนหน้านี้ไม่มีสักหน่อย สรุปลงได้ว่าตรงนี้นั้นยังไม่เคยผ่านมาเลย

รสเปรี้ยว ๆ ขย้อนขึ้นมาในปากฉันอีกครั้ง

ฉันย้อนกลับอีกหน แต่ถึงตอนนี้ก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว

ฉันหยุดเดิน รู้สึกว่าตัวเองกำลังจะเกิดอาการสติวิปลาส

ฮึก ฮึก ฮึก นั่นปะไร! สะอึกแห่ง ซึ่งจะเปลี่ยนร่างฉันให้

เป็นตุ๊กตาติดสปริง

ฉันพยายามสงบสติอารมณ์ พยายามอย่างสุดชีวิต คิดสิ จูเลีย! ฉันปลุกใจตัวเอง อย่าตื่นตระหนก นับให้ถึงร้อย ไม่ จะนับไปทำไม นั่นมันเพื่อให้นอนหลับ ถ้าอย่างนั้นก็หายใจลึก ๆ หรือ ไม่ก็กลั้นหายใจ ทำอะไรสักอย่าง!

ระหว่างช่วงพักของสะอึกฉันมองนาฬิกา การเยี่ยมชมเมืองแร่เริ่มเวลาสิบเอ็ดโมงเช้า ตอนนี้เวลาสิบเอ็ดโมงสี่สิบนาที

เร็วเข้าจูเลีย ใช้สมองคิด เวลาผ่านไปเท่าไรแล้ว สี่สิบนาที เหลือเชื่อ! เธอเดินตามक्रमส์สิโมเป็นเวลาสิบห้านาที หลังจากนั้นก็เดินกับอาเรียนนาและคางควาห้านาที รวมกันเป็นยี่สิบอีกห้านาทีหยุดอยู่ที่โกดัง รวมเป็นยี่สิบห้า นาที... เธอหลงทางมาได้ไม่นาน อย่างมากก็สิบห้านาที ไม่ใช่เรื่องหนักหนา ที่สำคัญคืออย่าสติแตก

วินาทีนั่นเอง ไฟฉายกะพริบวูบ แล้วก็วูบอีกที หลังจากนั้นก็หริ่ง ฉันเขย่า มันดับสนิท

ฉันลองปิดเปิดเร็ว ๆ แต่ไร้ผล สองมือฉันกำไฟฉายแน่น ถ้าเกิดมันร่วงไป เป็นได้สูญเสียมันไปตลอดกาลแน่ ฉันไม่ต้องการ

ให้เป็นแบบนั้น แม้ว่าท่านจะหมดแต่มันก็ทำให้ฉันรู้สึกอุ่นใจ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายรู้ว่าฉันต้องการความอุ่นใจในช่วงเวลานี้

ขณะนี้ความมืดอัดตัวแน่น บีบรัดฉันจากทุกทิศทุกทางเหมือนต้องการจะสอดแทรกเข้ามาใต้ผิวหนังเพื่อไปให้ถึงหัวใจ ฉันทรุดตัวลงกับพื้น รู้สึกว่าแผ่นหลังพึงผั่งหิ้น นิ่งอยู่บนโคลนตม

“ฉันหลงทาง!” ฉันร้องบอกความมืด

เสียงร้องของฉันสะท้อนกระจายไปในอุโมงค์ กลายเป็นเสียงเยาะเย้ย ฉันหยุดร้อง เหลือไว้แค่ *ฮึก ฮึก* เบา ๆ

เกิดอาการวิงเวียน แล้วอาการวิงเวียนนี้ก็ทำให้ฉันรู้สึกตัวเบา รวากับว่าร่างกายค่อย ๆ สูญเสียน้ำหนัก ฉันแทบจะหยุดสะอึกเพื่อสังเกตดูตัวเอง ฉันมักคอยระวังระวังกับปรากฏการณ์ของร่างกายเสมอ เวลาร้องไห้ ฉันจะถามตัวเองว่า น้ำตามาจากไหน น้ำใส ๆ นี้ก่อตัวขึ้นมาในร่างกายได้อย่างไร ไม่ว่าจะ เป็นชนลุกห้องร้อง เล็บที่ยาวออก ความลึกลับของผลถลอกที่เข้าจับตัวกันเป็นแผ่น ขณะที่ผิวหนังข้างใต้เกิดขึ้นใหม่เองโดยที่เราไม่ต้องทำอะไรเลย... สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนน่าทึ่งสำหรับฉัน

นี่ฉันกำลังจะเป็นลม ฉันคิด *ฮึก* เป็นลมครั้งแรกในชีวิตสุดยอด! ฉันรู้สึกตัวอ่อนปวกเปียก *ฮึก* เหมือนมีกระแสไฟฟ้าไหลอยู่ในตัว ฟองปุด ๆ ในเลือดกำลังดูดฉัน...*ฮึก*...ขึ้นไปข้างบน ทำให้รู้สึกสบาย

ร่างกายทุกส่วนของฉันหยุดสั่นแล้ว มันอุ่นและปั่นป่วนด้วยพลังประหลาดและมีอานุภาพซึ่งดูเหมือนต้องการจะดูดร่างฉันให้ลอยขึ้นจากพื้นดิน น่าแปลก เหมือนเป็นความรู้สึกที่คุ้นเคย

ราวกับว่าในชีวิตนี้ฉันไม่ทำอย่างอื่นนอกจากลอยตัวเหมือนฤๅษี
ตัวลอยขึ้น หลุดจากฐานของตน เพื่อจะปะทะสู่พื้นผิวใหม่...
ขณะที่ความดันใต้บั้นท้ายเพิ่มขึ้นวินาทีต่อวินาทีนั้น ฉันคิด
ว่าความกลัวเมื่อเลยขีดขีดหนึ่งไปจะทำให้สมองมีนงง โชคดีที่เป็น
อย่างนั้น
ฉันหลับตา ปล่อยตัวตามสบาย

ภูเขาไฟ

ฉันยังไม่ทันได้ร้อง “โอ๊ะ” ตัวก็พุ่งเหมือนจุกแชมเปญ เวลาเปิดขวด หลุดออกจากความมืดรอบกายอันหนาทึบ มาอยู่ในลำแสงร้อนรุนแรง เปลา่ หัวฉันไม่ได้ชนเพดานอุโมงค์ อย่างน้อยก็รู้สึกว่าได้เป็นอย่างนั้น แต่ก็ออกมาอยู่นอกเหมืองแร่

พลังลึกลับที่ยิ่งร้ายของฉันขึ้นอ่อนกำลังลงในฉับพลัน พองปุด ๆ ในเลือดยุบไป ตัวฉันลอยค้างอยู่กลางอากาศในเสี้ยววินาทีหนึ่ง นิ่งไม่ไหวติง กลางพื้นที่สว่างไสวนั้น แล้วเริ่มร่วงลงเร็วขึ้นเรื่อย ๆ

ฉันกำลังดึงตัวหรือนี่

เท้ากระทบเข้ากับอะไรแข็ง ๆ แล้ว

ในการปะทะนั้นฉันขอเข้า เอาสีข้างลง แล้วตัวก็ลื่นไปตามพื้นลาดนุ่มและร่วน ไม่มีอะไรให้ยึด ไม่มีสิ่งกีดขวางเหนี่ยวตัวไว้

ฉันหลับตาตามสัญชาตญาณ ยกสองมือขึ้นกุมหัวไว้ และ
หกคะเมนตีลังกาลงไปตามทางลาด ซึ่งเหมือนจะชันมาก ๆ

ฉันม้วนตัวลงแบบที่ไม่ได้ทำมาตั้งแต่อายุราวเจ็ดขวบ
ตอนนั้นฉันเจอเนินหญ้าเป็นไม่ได้ ชอบกลิ้งลงไปแบบนี้ เพียงเพราะ
อยากรู้สึกหัวหมุนเหมือนลูกข้าง

พื้นลาดชันน้อยลง แล้วตัวฉันก็หยุดกลิ้ง

มาถึงแล้ว ฉันคิดขณะเอามือจิกดินใต้ตัวเอาไว้ให้มันอยู่
นิ่ง ๆ เนื่องจากดูเหมือนมันจะไหวรวกกับคลื่นในทะเลตอนมีพายุ

มาถึงที่ไหน?

ฉันรู้สึกว่าจมูกกำลังบีบพื้นผิวอุ่นและอ่อนนิ่ม ฉันรอให้อากาศ
หมุนโคกลงเคลงสงบลงก่อนเงยหน้าขึ้น ครั้นลืมตาก็เห็นว่าตัวเองกำลัง
จ้องเม็ดเล็ก ๆ สีดำแวววาวจำนวนเหลือคณานับ ทราย ทรายดำตี ๆ
นี่เอง

ฉันลุกขึ้นนั่ง เอามือปิดหน้าแล้วสะบัดหัว

“จูเลีย!”

ฉันเหลียวขวับ “อาเรียนนา!”

“ทำไม...”

“อะไร...”

อาเรียนนาอยู่นั้น นั่งบนพื้นทรายห่างออกไปสองเมตร
ท่าทางเธอตื่นตะลึง อย่างน้อยก็พอ ๆ กับฉัน เธอมองฉันยิ้ม ๆ
เหมือนไม่แน่ใจ

“โชคดีจังที่เธอก็อยู่ที่นี้ด้วย!” อาเรียนนาลุกขึ้นมาหาฉัน
เนื้อตัวเธอคลุมทรายดำตั้งแต่หัวถึงเท้า

ฉันนั่งสะบัดเนื้อสะบัดตัวเหมือนหมาขึ้นจากน้ำ “ทราย เต็มผมฉันเลย” ฉันเอานิ้วเสยผมม้า เม็ดทรายร่วงกราวลงมา “เข้าจมูกด้วย”

“ฉันก็เหมือนกัน ดังกรอบแกรบอยู่ในฟัน นี่มันเกิดอะไรขึ้น กับพวกเราเธอ”

“จะไปรู้ได้ยังไงล่ะ ฉันย้อนกลับไปตามหาเธอ แล้วก็เกิด เหตุการณ์นี้ขึ้นนั่นแหละ” จับพลัดฉันก็นึกขึ้นได้ “นี่! แล้วเธอไป แอบหลบอยู่ที่ไหน” ฉันชี้หน้าถาม

อาเรียนนาเอามือปิดเสื้อผ้า “ฉันปล่อยลูกค่างควาวไว้ใกล้ ๆ ค่างควาวตัวหนึ่ง ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเป็นพ่อหรือแม่ของมัน หรือเปล่า”

“ช่างเถอะเรื่องค่างควาวนะ ฉันถามว่า เธอไปอยู่ที่ไหน”

“ทำไมถึงมองฉันแบบนั้น ไม่ใช่ความผิดของฉันนะ! อุโมงค์ มีตั้งมากมาย จนฉันหลงทาง”

ฉันทิ้งแขนลง “อาเรียนนา ทำไมพวกเราถึงมาอยู่ที่นี่”

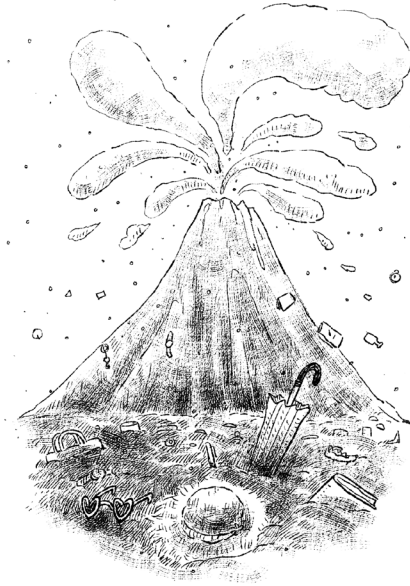
“ไม่รู้ อะไรก็ไม่รู้ ตลกจริง ๆ! นี่เธอมีหวีไหม”

“ไม่มี”

ฉันลุกขึ้นยืนเพื่อให้เห็นสถานที่แห่งนั้นกว้างขึ้น

ข้างหลังพวกเรา พื้นทรายดำลาดชันส่องประกายวาววับ มีร่องใหม่สองร่อง เกิดจากเราสองคนตอนม้วนตัวลงมา สูงขึ้นไป ไกลโซ เป็นยอดเขาหัวโล้นสีคล้ำตระหง่านฟ้า ยอดตัดราบ มีกลุ่มควัน ลอยอยู่ข้างบน ในกลุ่มควันนั้นมีสะเก็ดแหววาวปะทุขึ้นเป็นช่วง ๆ ฉัน สังเกตดูอยู่เจี๊ยบ ๆ คุรุหนึ่ง สะเก็ดเหล่านั้นพุ่งขึ้นท้องฟ้าเป็นสี

คล้ายรุ้งกินน้ำ ชมพู ฟา เขียวหยก แดง เหลือง แล้วดับตกกลับลงมา
เหมือนพลุเล็ก ๆ

“ยังกะภูเขาไฟแน่ะ” ฉันมองดูอย่างตื่นตาตื่นใจ สะเก็ด
เรื่องราวที่ปรากฏให้เห็นเป็นระยะ ๆ นั้นไม่ใช่พลุ คงเป็นสะเก็ดหิน
ภูเขาไฟ แสงทำให้เห็นมันมีสีต่าง ๆ

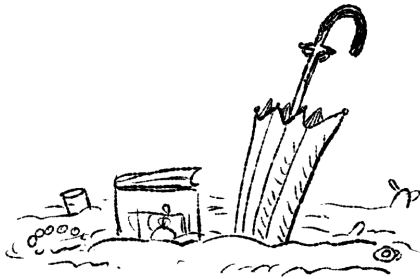
อาเรียนนาชี้ให้ฉันดูตรงจุดหนึ่งเบื้องหน้าเรา “ตรงนั้นนะ...
ระหว่างขีดหินสีแดงนั้น... เธอดูสิ!”

ที่ด้านตรงกันข้ามกับภูเขาไฟ ระหว่างขีดหินสีแดงกำ

ซึ่งตั้งตระหง่านบนดั่งเส้นขอบฟ้า มีช่องกว้าง มองเข้าไปเห็นสีฟ้าเข้ม
เจิดจ้าส่องประกายระยิบระยับ ซึ่งเกิดขึ้นได้จากผืนน้ำกว้างไพศาล
เท่านั้น

ทะเลหรือ

เราสองคนยืนนั่งจ้องมองส่วนสีฟ้าเข้มเล็กๆ ล้อมกรอบ
ด้วยหินนั้นอยู่นาน ดูมันคั่นๆ น่าไว้วางใจ พวกเราปล่อยตัวตาม
สบายขึ้นเล็กน้อย เริ่มมองไปรอบ ๆ เพื่อสังเกตดูสิ่งใกล้ตัว

เราเพิ่งสังเกตเห็นในตอนนั้นเองว่าบนพื้นทรายที่ลาดชัน
ลงสู่หาดกว้างสีดำนั้น มีสิ่งของไหลขึ้นมาให้เห็นระกระระกะ ทราย
กลบไว้ไม่มีติด จำนวนมากมายเหลือเชื่อ มองไปทางไหนก็มี บางชิ้น
ไหลให้เห็นนิดเดียว บางชิ้นเหมือนมีคนเอามาวางไว้บนพื้น นี่ถ้า
หากไม่มีทรายกลบก็คงเหมือนของในตู้กระจกร้านค้าวางบนชั้น
ก้ามะหีสีดำ มีร่ม หนังสือพิมพ์ พวงกุญแจ กระเป๋า เท่าที่เห็น

ดูเหมือนค่อนข้างใหม่ ไม่ใช่ประเภทที่จะโยนทิ้ง ให้ความรู้สึกว่าเป็นหาคู่ที่ค้นพบบันไดขึ้นไปอย่างตื่นตระหนก ทั้งข้าวของไปด้วยความรีบร้อน

“ถ้ามันเป็นภูเขาไฟ ก็อาจมีอันตรายนะ” ฉันทุด ขนลุก เผลอมองแขนเปลือยของตัวเองจนเพลินอยู่ครู่หนึ่ง นำทิ้งที่ขนแต่ละเส้นลุกขึ้นตั้งบนภูเขาผิวหนึ่งย่นขนาดจิ๋ว ไครบอกให้มันทำนะ

“เราไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร” อาเรียนนาพูด

“ไปให้ห่าง ๆ ภูเขาไฟกันเถอะ!” ฉันร้องบอกพลางทิ้งแขนลงข้างลำตัว

พวกเราก่อวง มุ่งหน้าไปทางช่องระหว่างโขดหิน ตรงที่แวบเห็นน้ำเป็นประกายระยิบระยับ พอไปถึง เราทั้งคู่ก็หอบ ทะเลแพรวพราว สีเขียวเข้ม วาววับอยู่เบื้องหน้าเรา ผิวย่นเพียงนิดเพราะคลื่นเล็ก ๆ ไม่มีเรือสักลำมาทำให้พื้นผิวบอบสลาย ชายฝั่งบริเวณที่ทรายเปียก เป็นสีดำแวววาว ทรายเม็ดเล็ก ๆ กลมเกลี้ยง อาเรียนนากอบขึ้นมาเต็มอุ้งมือ แล้วปล่อยให้ไหลลงระหว่างนิ้ว ดูราวกับไขปลาคาเวียร์ แต่พอมือเรากวาดทรายออก ก็เห็นวัตตุยวาววาวชิ้นหนึ่ง เธอหยิบมันขึ้นมาแบบง ๆ

“ปากกาปาร์กเกอร์ รู้สึกว่าจะทำด้วยทอง!”

ฉันเองก็ไม่รอช้า “ดูตุ้มหูนี้สิ สวยนะเนี่ย” ฉันทุดพร้อมกับพลิกดูตุ้มหูแบบห้อยซึ่งทำอย่างประณีต ตรงปลายเป็นไข่มุกเม็ดเล็ก ๆ รูปหยดน้ำ

จากนั้นพวกเราก็ไม่สนใจภูเขาไฟซึ่งอาจทำให้เราสองคนกลายเป็นเนื้ออย่างได้ เราสาละวนอยู่กับสิ่งของน่าพิศวงทั้งหลาย

ที่โผล่ขึ้นมาจากรายสีดำน่าเหมือนเปลือกหอย

อาเรียนนาหาอย่างกระตือรือร้นมากกว่าฉัน เธอพบหัว
เล่มหนึ่ง ทำจากกระดองเต่าสวยทีเดียว ไม่หักเลยสักซี่ เธอหัวม
ให้ทรายร่วงออกไป จากนั้นพอเห็นว่าฉันหาของใหม่ ๆ ต่อไป
เรื่อย ๆ เธอก็โยนมันทิ้งเพื่อให้มือว่าง

“จูเลีย ดูนีสิ เหมือนที่ฉันเห็นในตู้กระจกร้านค้าตรงข้ามกับ
แผงขายหนังสือพิมพ์เบ๊ียบ ราคาแพงหูฉี่เลยละ” อาเรียนนายัมแฉ่ง
ขณะสวมแว่นกันแดดรูปหัวใจที่เก็บได้ “เธอว่าเป็นไง”

“ดูดีมาก แต่ดูไม่ใช่เธอ”

“ฉันอยากได้แว่นตาแบบนี้มาตั้งนานแล้ว สวมแล้วเหมือน
โลลิตา”

